

Marcelino Camacho, el líder de CC.OO., parla per a 9 PAÍS

Més de dues mil persones, que abarrotaren el cinema "El Jardí", de Figueres, acudiren a escoltar dissabte, a la nit, el secretari general de Comissions Obreres, Marcelino Camacho, qui, per primera vegada, prenía part en un míting a la "província" de Girona. L'acte, anunciat com a "Festa-míting", havia de celebrar-se al Parc-Boc Municipal, cedit per l'Ajuntament. Però, a darrera hora, i per raó de mal temps, es traslladà a l'esmentada sala cinematogràfica.

La intervenció de Camacho tingué una durada de més d'una hora, després d'haver parlat Vicente Navarro i Angel Serradell, i Justiniano Martínez, secretari de la Construcció a Catalunya de la susdita central sindical.

El líder de Comissions Obreres, que començà saludant en català als assistents i en francès als representants de la C.G.T. de la veïna nació que eren a l'acte, en el transcurs de la seva llarga xerrada féu una anàlisi molt profunda i real de l'actual situació espanyola, en llurs variats aspectes...

GRAN BANCA, MONOPOLIS I MULTINACIONALS, ELS CULPABLES...

Tot just acabat el míting, Marcelino Camacho em va rebre. Home cordial, franc i obert al diàleg, acceptà de bon grat la meua proposició de sotmetre'l a un "interrogatori" periodístic... Des del primer instant, em tutejà, tractament al qual jo vaig correspondre...

—Enguany —em digué—, Comissions Obreres compta amb més de nou-cents mil afiliats. El carnet un milió acaba de sortir de la impremta. Calculeu que tancarem l'any amb un milió i mig d'afiliats. Xifra realment important. El promig que ara portem ha és eloqüent: deu mil afiliacions per dia...

—Has parlat sense embuts. Clar... i castellà. I ens has "pintat" força malament la situació econòmica de l'Estat espanyol...

—Sí; evidentment, la crisi econòmica que patim és greu. La crisi política, cal reconèixer-ho, dia darrera dia, es va superant. Però no passa el mateix amb l'altra. Aquesta, la crisi econòmica, repeteixo, empitjora a "marxes forçades"...

—Culpables d'això...?

—Ja ho he dit. Durant el míting m'hi he referit a bastament. La gran

banca, els monopolis i les multinacionals. La crisi econòmica que és un mal que ells han creat, intenten ara de "carregar-la" als treballadors. I és per aquesta raó, és a dir, per tal de fer front, de combatre aquest infundi, que cal anar cap a la unitat sindical. Ho considero urgent, necessari i possible. Els de CC.OO., en principi, ja estem disposats a arribar a un acord amb U.S.O. i U.G.T. Convé constituir una central sindical forta!

ATURAMENT, DEVALUACIÓ DE LA PESSETA, FAM, GOVERN SUÁREZ...

—Has parlat, també, del problema de l'aturament...

—Sí; això és quelcom que pot esdevenir dramàtic. Sobretot, si tenim en compte les últimes mesures del Govern. Amb la devaluació de la pesseta, no s'ha fet altra cosa que augmentar la inflació, en perjudici de l'obrer. En algunes regions, com Andalusia, ja es passa fam. I això pot portar greus conseqüències. Violència, per desgràcia.

—Tot plegar, que la situació es delicadíssima, oi?

—I tant! A més, al Govern Suárez li manca representativitat. Hi són absents els obrers i altres forces. A Itàlia, després del feixisme, ho van fer diferent. Crearen governs, amb la participació de totes les classes nacionals...

I afegí Camacho:

—Mira. El Govern Suárez ha pres unes mesures que no són acceptades pel gran capital i que topen, per altra banda, amb els treballadors.

—Ha destinat uns diners, per tal de combatre l'aturament...

—En efecte. Però una simple divisió demostra que aquests diners només serveixen per a donar "pa", durant un parell de mesos, a menys de cent mil aturats...

CLOENDA

Molt més m'hauria agradat de conversar amb aquest vell i gran lluitador de la classe obrera. Però Marcelino Camacho, secretari general de CC.OO., tenia feina. No podia "amb la seva ànima", tot i que ho feia molt a gust, signant carnets que hom li presentava i rebent felicitacions i mostres de simpatia...

Emili Casademont i Comas

